

Dirigent en oud-voorzitter Octopus ontmoeten elkaar

Noordwijk 10 maart 2018 – Het werd hoog tijd, dat de twee elkaar weer eens ontmoetten, dirigent Joop Beenakker en oud-voorzitter Rob Pijpers van rk jongerenkoor Octopus uit Nieuw Vennep. De laatste ontmoeting vond plaats kort na de laatste reünie van vijf jaar geleden. Het was te lang geleden, vonden ze heren. Het was een hartelijk weerzien, waarbij ook de historie van het koor werd opgehaald.

Vennepers

Pijpers: “Joop is import voor de oude Vennepers, zij het oude import, niet te verwarren met de nieuwe import uit Amsterdam. De Beenakkers zijn Leidenaren. De Pijpersen zijn Meerbonken. Ik ben geboren in De Cruquius, dat is Haarlemmermeer, later zijn we verhuisd naar Rijsenhout, ook Haarlemmermeer, en Amstelveen. In 1971, ik ging dat jaar naar de zesde klas van het gymnasium, zijn we teruggekomen naar de Meer. Ik had op het seminarie gezeten, tot dat dicht ging. Daar had ik op een jongerenkoor gezeten. Het leek me wel leuk om in Nieuw Vennep ook bij zoiets te gaan. Ik meldde me op de pastorie, kapelaan Al deed open en ik legde mijn probleem uit. Hij verwees me naar de Beenakkertjes. Die hadden zo’n koor gehad, maar het was wat in de benen gezakt. Ik fietste meteen naar het opgegeven adres. Ik trof een gezellige huiskamer aan. Vader zat zich aan de eettafel te scheren, alvast voor de volgende dag. Clemens kwam te voorschijn, ik denk ook Joop. Ik herinner me, dat ik met een grote tas met misboekjes naar huis ging.”

Koor

Beenakker: “We hadden inderdaad een koor, maar dit leidde toen een slapend bestaan. De dirigent was vertrokken, dat soort dingen. Toen er sprake was van heroprichting zei ik: prima, maar dan wil ik

wel dirigent worden. Ik was al wat ouder en als onderwijzer gewend om de leiding te hebben, vandaar. Ik kon op dat moment geen noot lezen. En nog.”

Pijpers: “Joop werd de dirigent, ik zelf de voorzitter. Van wat? Van het bestuur? Dat was er niet eens. Wel was er een liturgiewerkgroepje, dat ik voorzat. Kapelaan Al zat daarbij. Met zijn allen bedachten we een thema en we stampten dan een mis in elkaar. Ik schreef ook misteksten, aan de hand van de oude misboekjes. En vlak voor de dienst liep ik plechtig een rondje door de kerk, geen idee waarom. Ik zong zelf ook mee. De halve familie Beenakker zat op het koor, ook enkele van mijn broers en zussen. Tijdens de repetities hadden we de grootste lol. De heren Vermeulen waren enorme gangmakers met hun uitdrukkelijke manier van zingen van sommige passages.”

Succes

Pijpers: “De optredens waren een grandioos succes. Ovationeel applaus na afloop. Soms duurde het even voordat het applaus kwam, alsof de mensen niet wilden dat het stopte, zoals bij hele goede concerten. We werden al gauw gevraagd door andere kerken en instellingen met een kapel, zoals in de psychiatrie, gevangenis. Mijn moeder was een heel grote fan van het koor. Zelf zat ze op een dameskoor, dat op zondag zong. Wij zongen op zaterdagavond. Om ons te kunnen horen, ging ze dat weekend gewoon twee keer naar de kerk. Ze wilde altijd een cassettebandje van de mis, dan kon ze die thuis nog eens terug horen. Na haar overlijden vond ik een serie van die bandjes. Die heeft Piet Aersen, zwager van mijn zusje, hij is helaas overleden, allemaal omgezet naar Cd. Daarvan heb ik weer MP3-bestandjes gemaakt. Als je die beluistert, schrik je en vraag je je af, hoe dat enorme succes te verklaren is. Te late inzetten, geen noten houden. Kwalitatief was het matig.”

Beenakker: “Je hoorde vooral enthousiasme. En nog, als we optreden bij een reünie.”

Pijpers: “Octopus had ijzersterke nummers, soms rechtstreeks afgeleid van de hitparade. Dat ging erin als koek. En goede teksten, die op een soort idealisme wezen. Laten we de kanonnen omsmeden tot ploegen, dat werk. Dat ging er in de zeventiger jaren in als koek.”

Clubgevoel

Beenakker: “Wat ik mooi vind: er is een geweldig clubgevoel. Het koor bestond voor een groot deel uit mensen die elkaar al vanaf de lagere school kenden en dicht bij elkaar woonden. Degene die later verder weg zijn gaan wonen hebben dan wel weer een familielid of kennen iemand die in Nieuw Vennep is blijven wonen.”

Pijpers: “Het was een soort jongelingen-vereniging. Er zijn heel, heel veel huwelijken uit voortgekomen. Zoals het huwelijk van mijn oudste broer. Ikzelf viel buiten de prijzen, want ik ging studeren en na een paar jaar verhuisde ik naar Leiden.”

Beenakker: “Ik heb wel een koorhuwelijk. Geja, met wie ik getrouwd ben, was alt. En weet je, al die koorhuwelijken zijn heel langdurig, veertig jaar, vijfenveertig jaar. Kennelijk was er een heel goede basis.”

Pijpers: “Menig oud Octopuslid zingt nog steeds in een kerkkoor. En door al die huwelijken komen ze elkaar nog steeds tegen, na vijftig jaar. Op blijde of droevige momenten. En dan is de draad meteen weer op te pakken, alsof je niet weg geweest ben.”

Reünies

Beenakker: “De opkomst bij reünies is hoog, vooral van de oude hap. In juni hebben we er weer een. Vijf jaar geleden was de laatste keer, dus het werd hoog tijd. Een aantal van ons bereidt die reünie voor, de reüniedienst en het feestje na afloop. Dat is ouwe jongens krentenbrood. Heel veel lachen, en in de laatste vijf minuten worden de beslissingen genomen. Ik vind dat heerlijk. En als ik dan de onderlinge plagerijen zie, dan geniet ik. Ze nemen ook mij wel eens op de hak, zoals je jouw leraar op de hak neemt. Gummetjes op de verwarming, propjes schieten. Ik mag dat wel.”

Pijpers: “Joop is de stuwende kracht achter Octopus. Iedereen is blij, dat hij dit werk nog steeds wil doen. We hopen, dat hij daarmee nog heel lang doorgaat. Natuurlijk zijn er ook mensen als zijn zus Carla, Bert Breed en Bas Warnink. Maar zonder Joop bestond het koor niet meer.”

Beenakker: “Kijk eens aan. Mijn dag is weer goed!”